

ENTREVISTA IMPOSSIBLE

OBSESSIVAMENT INÚTIL

Borrell aprofita la crisi russa per parlar de Puigdemont

Ha sortit tantes vegades a les nostres planes que ja és com de la família. Totes les famílies tenen una ovella d'un altre color.

Després de ni aparèixer en la crisi d'Ucraïna surt un dia i aprofita per recordar que Puigdemont havia fugit amagat en un cotxe (després, és clar, va negar referir-se a ell).

Li fem l'entrevista després que Europa l'hagi lligat a una cadira perquè no emmerdi més el conflicte.

Sr Borrell no és una mica obsessiu parlar de Puigdemont mentre Rússia s'endú per endavant a Ucraïna? No conec a

Puigdemont, no hi penso mai amb Puigdemont, contesta ell condescendent.

Doncs per no saber qui és, el té bastant paranoic... No conec a Puigdemont.

Es que resulta una mica sinistre per part seva aprofitar... Talla amb un crit: No conec a Puigdemont!

Vostè potser no ho sap però el van posar en un càrrec d'una certa rellevància i vostè... Que no conec a Puigdemont!

Ara parlava de la guerra... Però amb segones. Ja li he dit que no conec a Puigdemont i m'enfot el que fa aquest mal parit.

Ergo el coneix. No, ni idea.

Per què el tenen lligat a la cadira? Ordres de Puigdemont.

Segur, segur?

Segur què?

Que el tenen lligat per ordre de Puigdemont.

Qui és aquest bandararra?

Aprofitant que venen uns senyors i li donen unes gotes, abandonem al Sr Borrell.

GARSA PROSTÀTICA

PASSAREM GANA

Protestes de la pagesia catalana

Entre guerres, pandèmies i canvis climàtics, ens hem acostumat a estar més pendents del que ens pot treure la vida que de viure. Portem una temporada (uns dos anys aproximadament) en la que ens hem limitat a la supervivència però això sí, menjàvem cada dia.

Aviat la nostra preocupació, es concentrarà en menjar. Serà prioritari tenir un plat de patates a taula i serà una prioritat urgent. Però no en fem cas.

El pagès, un home de poques paraules, que es mira les capitals com nius de rucs, morirà abans que la sequera el mati i de retruc, a tots nosaltres. Les seves condicions laborals són cada vegada més extremes i per ajudar-lo les autoritats es limiten a donar-los bones paraules, promeses falses i a vegades, crèdits que ha de tornar amb interessos elevats.

El pagès ja viu les conseqüències de la guerra amb Ucraïna. El mercat del gra es desestabilitza, però també el preu del gasoil o dels fertilitzants o de l'aixada. Els hereus deixen la terra.

Fem alguna cosa? Molts bars ja han pujat el preu d'un cafè. L'energia va pels núvols, tothom té l'excusa per pujar preus, tothom menys els pagesos.

Quan la gran notícia de la pagesia és

l'acord amb una cadena de Supers per vendre la llet amb uns cèntims de benefici, quan un col·lectiu ha de conformar-se en no perdre diners per la seva feina, està tocat de mort. I a veure si entenem d'una vegada: quan ells tanquen una granja, quan deixen de llaurar una terra, les víctimes som nosaltres, els que ens passem el dia per les ciutats queixant-nos de la guerra d'Ucraïna però no ens mirem el camp fins el cap de setmana. Oh que maco!